

Põneva päritoluga pekanipähklid

REPRO

Poodides pakutavast pähklivalikust paistavad omapärase välimuse ja meeldiva maitsega silma kaugelt Põhja-Ameerikast pärinevad pekanipähklid ning seetõttu on hikkoripuu olnud oluline puu indiaanlastele.

Pekanipähklid kasvavad hikkoripuudel, mis võivad heade kasvutingimuste korral sirguda kuni poole saja meetri kõrguseks ja elada ligi kolmesaja aastaseks.

Hikkoripuid on pea veerandsada liiki, kuid inimese jaoks söödavaid vilju kannavad neist vaid mõned.

Kõige tuntum on Põhja-Ameerika lõunaosast pärinev pekani-hikkoripuu, kes looduslikes tingimustes hakkab saaki andma alles kaheksa kuni kümne aasta vanuselt.

Vaatamata pähklikandja aukarustäratavatele mõõtmetele, on põskepandava osa kogus ühe vilja tasandil siiski suhteliselt väike, sest vilju on vähe.

Hikkoripuude viljad pole eriti suured, samuti langeb arvestatav osa viljast kestade arvele, mis söögilauale ei jõuagi.

Kestadest ja nende paigutusest lähtuvalt pole pekani-hikkoripuude annid mitte tõelised pähklid, vaid luuviljad, millel süüakse kahest omavahel nõrgalt ühendatud poolmest koosnevat sisu.

Kohalike indiaanlaste kõnepruugis kutsuti puud nimetusega, mis tulenes sõnaseosest “kiviga pähklit koksima”. Ameerika põlisrahvus tundis kohaliku hikkoripuu vilju juba sajandeid ja kasutas neid üsna harilikul, kuid ka üpris oma-pärasel viisil.

Tavaprugaiks võib lugeda pähklituumade söömist või lisamist toitudele. Veidi ebaharilikum kasutus oli pähklite jahuks tampimine ning saadud puderjale massile vee lisamisega jookide valmistamine.

Pekanipähklid hikkoripuul.

Et jahedas säilivad kestaga pekanipähklid päris hästi, kujutasid need endast indiaanlastele ka olulist toiduväidet. Samuti kasutati neid pähkleid eri viisidel valmistatuna kosutusravis kas isutuse, kurnatuse või organismi tugeva energia korral.

Kasvatusalala üha laieneb

Pekani-hikkoripuude levik on aastasade vältel tänu inimesele tunduvalt laienenud. Seda pähklikandjat on inimese vahendusel viidud eri mandritele – Austraaliasse, Aafrikasse, Euroopasse.

Puid kasvatatakse spetsiaalsetes istandustes, aretustöö tulemusena on saadud sadu sorte, mille viljakandvus algab varem.

Vaatamata suurele nõudlusele, korjatakse Ameerikas, pekani-hikkoripuu kodumaal, ligi pool saagist looduses kasvavatel puudel.

Et puud on kõrged, on saagi kogumine päris tülikas ja vaevarikas – puud kas raputatakse spetsiaalsete masinatega või minnakse lihtsama vastupanu teed ja korjatakse küpseid mahalangenud vilju maapinnalt.

Viljad on kujult piklikud, kaetud puitunud punakaspruuni kestaga. Kesta sees peitubki söödav sisu, mis välimuselt meenutab mingil määral kreeka pähklit, kuid on viimasest erinev nii välimuselt (eeskätt väiksema kurrulisuse poolest) kui ka maitsest, ehkki viimase väite kehtivus sõltub kõige rohkem pähklisööja eelistustest.